

Розділ 1

Аркт. Дуже темний провулок

Вона поспішала темним переходом, пошепки проклинаючи чортів закон, через який у неї відібрали домашній килимок. «Несанкціоновані експерименти з магією» — аякже! Всього лише вичитала в позиченій у студентській бібліотеці книзі, що десь на Сході Світу жили чаклуни, які створювали літаючі килимки... От і Яра спробувала накласти закляття левітації на цю чортову шмату, вплести його між ниток, щоб не підтримувати постійно зусиллям волі чи амулетами. Тим паче, Яра ніяк не могла запам'ятати намовляння, що оберігає чари від зношування, та й магічних сил поки бракувало.

Вона вже наміряла, як щодень вилітатиме на ньому з гуртожитку... і на тобі — у перші ж хвилини наштовхнутися на прискіпливого Захисника Аркту. Тепер у неї на руках синеньким горів знак заборони — не можна використовувати магію найближчі сімдесят дві години (крім випадків загрози життю, звісно). Але йти на висо-

чезних підборах темним переходом, запізнюючись на останню цього несезону чаклунську здибанку — хіба ж це не загроза життю?

Хоча насправді Яра без проблем гуляла навіть найтемнішими вулицями, маючи про всяк випадок у кишені бойове закляття в маленькій колбі. От цей «всяк випадок» був просто зараз: попереду з'явилась компанія з кількох хлопців явно напідпитку. Вони стояли на розі вулиці й щось галасливо обговорювали. Один із незнайомців почав зиркати на неї, щось говорячи до друзів. Яра автоматично дістала з кишені колбу і враз почула м'яке «гуп!». Гаманець, що лежав у тій же кишені, випав на асфальт, суттєво її полегшуючи. Вона повернулася підняти його...

— Ану віддай!

Постать завмерла, тримаючи в руках гаманець. Злодій був повністю закутаний у плащ-невидимку, так і не вгадаєш, хто перед тобою: чи то дівчинка, яка тільки закінчила випускний дванадцятий клас, чи то чоловігя, який приїхав із гірських шахт Крену. Навіть обличчя мерехтіло, що заважало запам'ятати риси. Не змінював плащ тільки голос.

— Мені рахувати до трьох чи одразу розпилювати? — Ярина рука застигла в повітрі, великий палець на корку пляшечки із закляттям — вистачить секунди, аби активувати.

— Та все, все, зрозумів, — дешевий плащ почав миготіти повільніше, показуючи хлопчаче худорляве обличчя. На чоло незнайомця падало чорне неакуратно підрізане волосся, — я просто віддати його тобі хотів.

— Ой, та не бреші! — Яра вихопила з його рук гаманець.

Хлопчина розгледів синеньке сяйво на її руді й зареготав:

— Напоролася на Захисника? Ти у відділку чаклувала чи що? Як узагалі можна цим ледарям попастися?

— Каптура зніми, тоді й поговоримо. Хоча навіть? Він ба-рахлить, якщо що. Обличчя видно, і навіть добре, — відповіла вона зневажливо. Хлопці позаду неї вже випарувались із переходу, а значить, ще більше гаяти час не варто. Дівчина розвернулася і швидким кроком попрямувала подалі — у неї були набагато важливіші справи за цього малого.

* * *

Плащ Рос таки скинув за кілька кварталів від того переходу. Аж зубами скрипнув, розуміючи, що йому просто пощастило. Скористалася б та дівчина закляттям — і щонайкраще він би обійшовся спаленим волоссям. Або й скалічився. А найгірше — пошкодив би дорогий плащ, позичений у знайомого на вечір. Навіть на такий дешевий у нього не було коштів.

— Дурнувата затія... І як я до такого докотився? — пошепкати шпетив сам себе.

Підійшов до зупинки карткама — найдешевшого транспорту в Аркті. Жовті вагончики ледве трималися купи і піднімалися над землею лише на висоту ліктя, зате доповзали навіть у найбільшу глухомань Аркту.

Люди на зупинці позирали на нього підозріло: виглядав Рос і справді паршиво. Під плащем ховалися рвані штани, і він подумки подякував богам, що зараз повернулася мода на дірваний одяг, бо виглядав би достоту як безхатько.

Заскочив у перший-ліпший карткам, купив квиток, витрусивши дрібноту з кишень. Пошарпаний салон ізсередини був обклеєний картами маршрутів — щоб ніхто не пи-

тав, куди той їде. Власне, і свою назву ці пекельні (особливо влітку) машинерії отримали через ті карти.

«Доведеться повертатися до чортового Альянсу. Шукати роботу там, аби знову вирватися до Аркту. Хоч на несеzon. Але навіщо?» Рос знав, що ні там, ні там його не чекали. В Аркті — підробіток на підробітку і нестабільне життя. Але в Альянсі... В Альянсі на нього чекали вони. Спогади. Й активні учасники тих спогадів, від самої думки про яких він здригався. Від цього страху ставало гидко-гидко на душі, тож він старався заштовхнути його кудись подалі.

Але що йому робити? Батьки зараз на заробітках десь біля самої Ади, дім стоїть порожній. За хатиною було б непогано наглянути — і так уся батьківська зарплата піде на погашення штрафу за той прокол із чарами на попередній роботі. Зіпсувався товар, могли постраждати люди — тоді влетіло й роботодавцеві, і татові. Особливо татові. Рос дуже хотів би їм допомогти, але як? Ні роботи, ні освіти. А найгірше — жодних натяків на магичні здібності.

* * *

Яра поправила зачіску. Волосся вже відросло після одного дуже невдалого експерименту із закляттям — аж два місяці не виходила без капелюшка. Тепер хоч можна було зробити сяку-таку укладку. Обсмикнула довгу спідницю, розправляючи, — не любила їх носити, але сьогодні не було вибору: дрес-код на відьомську вечірку, данина традиції. Вона взагалі не пішла б на цей маскарад, якби не одна людина...

— Ти куди, відьмочко? — на вході її перестрів худий чоловік, одягнений у чорне. — Не хочеш розважитись?

Він простягнув їй пляшку з пінистим напоєм, що відгонив різким хімічним запахом, — сумішшю м'яти з миючим засобом.

«Ага, мрію зловити передоз», — подумала Яра, мовчки оминула незнайомця, пробиваючись через натовп. Дівчата красувалися у спідницях, розшитих зірками, травами і знаками, — єдина дозволена сьогодні ознака відьом. Магія спалахувала хіба в напоях: на таких вечірках чаклувати дозволено лише господарям дому.

Яра шукала найспокійніший куточок — кухню. То було улюблене місце господині вечірки, Агри, заради якої дівчина сюди і прийшла. Агра чаклункою не була, її магія полягала в іншому: жінка вміла зводити потрібних людей із потрібними людьми (чи не людьми), знаходити виграшні ідеї для бізнесу та спонсорів для них. Їй навіть не треба було платити за чари — їх дарували лише за можливість отримати надійний контакт. Маєш аркушик із її рекомендацією — і все, тебе беруть на роботу. Яра подумки молилася, щоб Агра погодилася їй допомогти.

— Ти куди? — хтось смикнув її за лікоть.

Дівчина ледь не визвірилася, але вчасно стрималася: перед нею стояла та, кого вона шукала, — жінка з білосніжною шкірою й чорним, як смола, волоссям, прикрашеним шпильками з трояндами. Вона любила ті червоні троянди — весь дім був ними заставлений, вони навіть на ключицях Агри були витатуйовані.

— Я... я вас шукала, — Яра трохи затнулася, але збрала волю в кулак.

— Навіщо?

Господиня вечірки поманила її на кухню, де сіла просто на стіл спиною до світла, змусивши малу відьмочку мружитися, коли та намагалась дивитися їй в очі. Агра ж спо-

кійно могла розглядати худу студентку із чорним волоссям, кінчики якого були білі.

— Я шукаю роботу, — рубанула Яра.

Всі ті промови, які вона готувала в гуртожитку перед дзеркалом, чим дуже смішила сусідку по кімнаті, Тетяну, враз вивітрилися з її голови.

— Вау, як красномовно! Зазвичай починають говорити здалеку, щось типу «ну знаєте, зараз така нестабільна економічна ситуація в країні...», а через три абзаци переходять нарешті до того, що вони безробітні. Не люблю таких, — поморщилась Агра, — але й тобі допомогти нічим не можу — нащо мені студентка-недоучка?

— Я ж навіть не сказала, що я вмію! — розкрила було рота Яра, але її перебили.

— А мені не треба казати — мені треба показати. От тільки із цими знаками на руках ти нічого не можеш: Захисники примчать за секунду... Ти вроджена чи навчена? — спитала несподівано.

— А яке вам... — почала обурено Яра, але стрималася. — Вроджена.

— Вроджені цінуються, — стелула плечима господиня дому, — якщо вони щось толкове можуть. Ти на чому спеціалізуєшся?

— Трохи на зіллеварінні... Взагалі я вчуся на екобіотех...

— Борщ хоч зварити? — знову гмикнула Агра.

Дівчина стримала клубок, що враз підступив до горла: — Його теж.

— Ти вроджена й ти просто вариш зілля... І чому ти можеш комусь бути цікавою?

— Тому що я використовую передові магічні технології, — Яра виклала свій головний козир.

Агра насмішкувато скривилася:

— Не надто вражає. Те, що ти борщ помішуєш ополоником, у якому магія теплом віддає, і вариш на плиті останньої моделі...

— Ні, розумієте, я... — враз Яра втратила весь запал.

— Приходь до мене пізніше, дівчинко, коли будеш мати більше аргументів, а заборонних знаків не матимеш. Як ти взагалі потрапила Захисникам у руки? — спитала зневажливо.

Яра, котра завдяки високим оцінкам змогла вступити на бюджетне місце спеціальності екобіотехнолога, на яке претендувала сотня абітурієнтів, не могла вже й слова сказати. Агра дістала з кишені телефон, демонструючи, що геть втратила до неї цікавість. Дівчина пробурмотіла під ніс щось схоже на прощальні слова, вискочила на вулицю, не маючи жодного бажання лишатись на цій вечірці хоч на секунду довше.

На кухню, як тільки вона вийшла, прослизнув той самий чоловік, який чіплявся до Яри біля входу.

— А ти чого хочеш, Чорний? Підслуховував? — Агра закурила цигарку з трав, що коштували як місяць життя в студентському гуртожитку. — Дівча не тебе шукало, а роботу.

— А я б від зіллеварки не відмовився, придалася б для певних порошоків... Будь ласкава, дай дівчині мою візитівку наступного разу.

— А мені що з того? Ми ж з тобою бізнес-партнери, — відризала господиня дому, видихаючи запашний дим.

— Моя люба, але ж ми друзі, хіба ні? — він загримів дверцятами її шафок, шукаючи кілька склянок. Упевненим рухом дістав звідкись із бару велику темну пляшку і розлив їм обом напій.

— У цьому місті дуже багато людей, яким я зробила неабиякі послуги, тож друзів у мене вистачає, — кинула Агра. — Та це не означає, що я щось роблю задурно.